

mare grijă din partea autorilor pentru cizelarea artistică. S-au evidențiat, desigur, și neajunsuri, privind atât conținutul, pe alocuri încă sărac, aria tematică încă restrinsă, eit și întruchiparea ideilor în forme artistice adesea necorespunzătoare, minate de superficialitate, de artificios etc.

Cerința unor texte dramatice mai bune a fost formulată nu numai ca o chestiune de conștiință, ci ca una legată de însăși existența eficientă a teatrului.

Printre marile răspunderi civice puse în fața teatrului, colocui a evidențiat necesitatea promovării susținute a dramei istorice românești, a unor reprezentații teatrale semnificative, a unor spectacole-eveniment, capabile să dezvăluie trăsăturile caracteristice ale poporului nostru, idealurile sale de pace și progres.

A stat, apoi, în atenția participanților la discuție, dar mai ales în atenția celor doi directori ai Teatrului „Creangă” și „Tândărică”, problema educării tineretului în spirit revoluționar, așa cum este ea prefigurată, științific, în concepția partidului nostru. S-a ridicat problema alcătuirii unui repertoriu pentru tineret, inspirat din realitățile țării noastre, cu rol formativ, ideologic și politic, într-o ținută artistică înaltă. Există în teatrul nostru condiții și forțe pentru a realiza asemenea spectacole emoționante, în care tema eroică și patriotică, chipul înaintat al comuniștilor, al eroilor istoriei noastre, profilul atitor Feți-frumoși din basme și legende să poată constitui modele vrednice de urmat. S-a accentuat nevoia de a fi reflectată, mai amplu și mai bogat, în repertoriul teatrului pentru tineret, viața pionierilor țării; de a oferi tinerilor cetățeni spectacole „la fel de bune, dacă nu chiar mai bune decât cele adresate adulților”, spectacole în stare să angajeze un dialog viu și direct cu tinerii spectatori, despre esența contemporaneității, despre uriașul proces revoluționar de construcție a țării și de antrenare a întregii generații tinere la desăvârșirea acestui proces.

Trecerea în revistă a realizărilor din teatrele bucureștene a înregistrat, ca un fenomen pozitiv, diversificarea activității repertoriale, introducerea în programul teatrelor a unor noi formule de spectacol, chemate să stabilească o legătură vie și directă cu publicul. Pe lângă depășirile — în uzine și școli, șantiere, cooperative agricole de producție, unități militare — cu piese adecvate din repertoriul curent, teatrele bucureștene au inițiat, în acești cinci ani, o serie de reprezentații specifice: spectacole patriotice, recitaluri de versuri, spectacole de muzică și poezie, spectacole-coupé, „Nocturne”, spectacole de inițiere muzicală etc., etc. S-au organizat, de asemenea, o serie de dezbateri cu publicul pe marginea montărilor reprezentative, schimburi de experiență între teatre și echipele de artiști amatori.

Colocui a ses în evidență creșterea spiritului de responsabilitate colectivă, dispariția treptată a spiritului individualist, a modului de a gândi rutinier. S-au întărit organizațiile de bază P.C.R. din teatre, s-a ridicat nivelul ședințelor, stimulându-se inițiativele creație, combativitatea. A sporit rolul conducerei colective, al consiliilor oamenilor muncii și al secretariatelor literare. S-au consolidat organisme de coordonare a mișcării artistice de amatori, lăsată, în urmă cu câțiva ani, cam la voia întâmplării.

În concluzii, președintele Comitetului de cultură și educație socialistă al municipiului București, Amza Săceanu, a subliniat efortul depus de cadrele municipiului București pentru consolidarea unor relații organice și armonioase cu teatrele, pentru stimularea tuturor inițiativelor creație ale conducătorilor teatrelor. În dorința de a se crea un climat favorabil dezvoltării mișcării teatrale bucureștene, de a stimula promovarea cadrelor tinere, s-au preconizat câteva acțiuni importante, printre care un festival pentru tinerii interpreți și tinerii regizori, trecerea în revistă, la începutul stagiunii viitoare, la modul competitiv, a spectacolelor realizate de teatrele bucureștene în actuala stagiune, distincția celor mai bune spectacole.

Valeria Ducea

Spectacolul inaugural al „Primăverii bucureștene”, Odă partidului, a avut loc pe scena mare a Naționalului, constituindu-se într-o amplă trecere în revistă a vieții artistice bucureștene. Au participat actori, interpreți muzicali, ansambluri orchestrale și formații de dans ale Capitalei, într-un spectacol-montaj purtând semnătura regizorală a lui Nicolae Dinescu. Dorința de

„Odă partidului”

a cuprinde eit mai multe genuri ale artei interpretative a condus la alcătuirea unui spectacol de mari dimensiuni, cu numeroase momente bine realizate, dar nu

destul de omogen. Am ascultat versuri patriotice din creația poezilor Nichita Stănescu, Constanța Buzea, Adrian Păunescu, Constantin Florea, versuri din lirica noastră populară, în lectura actorilor: Silvia Popovici, Adela Mărculescu, Dorel Iacobescu, George Paul Avram, Mariela Petrescu și Nicolae Dinică (aceștia doi din urmă îndeplinind și oficiul de prezentatori). Am reținut,

de asemenea, un foarte inspirat fragment din spectacolul *Viața, dragostea omului*, prezentat de baletul Teatrului de Operetă (condus de coregraful Mihaela Atanasiu, pe recitarea actorului Ion Caramitru).

Un program de muzică populară foarte bun, cu un repertoriu atent ales și beneficiind de prezența unor interpreți cunoscuți și iubiți de public, ne-a oferit ansamblul artistic „Rapsodia

română” (dirijor — Paracheiv Oprea, soliști — Ștefania Rareș, Ionela Prodan, Maria Apostol, Ion Dolănescu și Gheorghe Turda).

Teatrul „Constantin Tănase” a înscris în programul său nume cunoscute ale muzicii ușoare (dirijor — Gelu Solomonescu, soliști — Doina Badea, Aurelian Andreescu, George Enache, Mihaela Oancea și Angela Ciochină). Dar, ca și momentele comice, susținute de Stela Po-

pescu și Ștefan Bănică (potrivite, desigur, într-un spectacol de divertisment sau într-un show de televiziune), ele s-au încadrat anevoie liniei generale a spectacolului.

Menționăm, în încheiere, contribuția meritorie a corurilor „Atheneum” (dirijor — prof. Nicolae Ghiță) și „Carmina Tenera” (dirijor — prof. Constantin Popescu).

Cristina Constantiniu

Spectacol de poezie populară Irina Răchițeanu-Șirianu și Tudor Gheorghe

Sub egida bibliotecii municipale „Mihail Sadoveanu”, seară de poezie populară. Doi prețuiți artiști ai scenei noastre — Irina Răchițeanu-Șirianu și Tudor Gheorghe — cunoscuți publicului și pentru pasiunea și forța emotivă cu care își închină vocația valorificării tezaurului nostru folcloric, au înfățișat, în cadrul unor recitaluri, o seamă din marile virtuți ale versului și melosului popular românesc.

Un „cuvânt înainte” al istoricului literar Emil Manu a reamintit valoarea poeziei populare și, cu precădere, a baladei ca epos național. Urmind concepției lui Herder, cercetătorul a considerat balade ca *Miorița*, *Meșterul Manole* sau *Toma Alimoniș* drept niște coloane afective rămase dintr-un străvechi epos mitico-eroic.

Pe versuri de o aleasă simțire, Irina Răchițeanu-Șirianu a desfășurat un joc dramatic subtil nuanțat, pe un registru larg de trăire a sentimentului de dragoste și dor al femeii, văzută ca iubită și ca mamă. Sentimentul de dragoste pleacă de la tonurile calde ale tan-

dreței și grației feciorelnice ca, de pildă, într-o invocație a soarelui, urcă în plenitudinea existenței sale pe tonurile hororii, atingând uneori zone ale unei involburări pătimașe și posesive, ca într-un descăntec de iubit, pentru a căpăta mai apoi accentele de tristețe ale însingurării și părăsirii, încet scăzute în apa grea a jalei și plînsului, cînd prezentimentul morții celui iubit devine certitudine. Un timp, aceste accente vor fi întrerupte de notele suav-duioase pentru prunc — fruct viu al dragostei — într-un remarcabil cîntec de leagăn. Dar sentimentul matern nu poate șterge suferința femeii părăsitate prin moartea iubitului, care capătă proporții cosmice, pe ton psalmodiat de litanie. Durerea își găsește firese dezlegarea tot prin cîntec — singurul care reface, la izvorul ființei, puterea de a trăi, de a exista, de a se ridica omeneste deasupra destinului.

Acestea au fost cîteva din semnificațiile relevate de jocul sobru și în același timp plin de sensibilitate al Irinei Răchițeanu-Șirianu, care a știut să redea, în inflexiunile vocii, întreaga gamă de simțiri conținută în recitativ. Mișcarea a fost stăpînită, stilizată, ferită de orice uscăciune, ca și de fals hieratism, dimpotrivă, bogată în seva vie a psihologicului.

Cel de-al doilea moment al spectacolului, susținut de Tudor Gheorghe, ne-a încântat, la rîndu-i, printr-o cîteva interludii lirice, cu baladele *Voica* și *Șarpele*, cele mai frumoase variante pe care le-am auzit pînă azi.

Am recunoscut, în interpretarea acestui — aș îndrăzni a zice — restaurator al cîntecului bătrînesc, acel stil țărănesc originar din zona de descălecarea Cîmpulung-Argeș, caracterizat prin împletirea recitativului melodice, amplu, cu ridicarea tonalității vocii pînă la acute, dar și cu mlădieri melodice